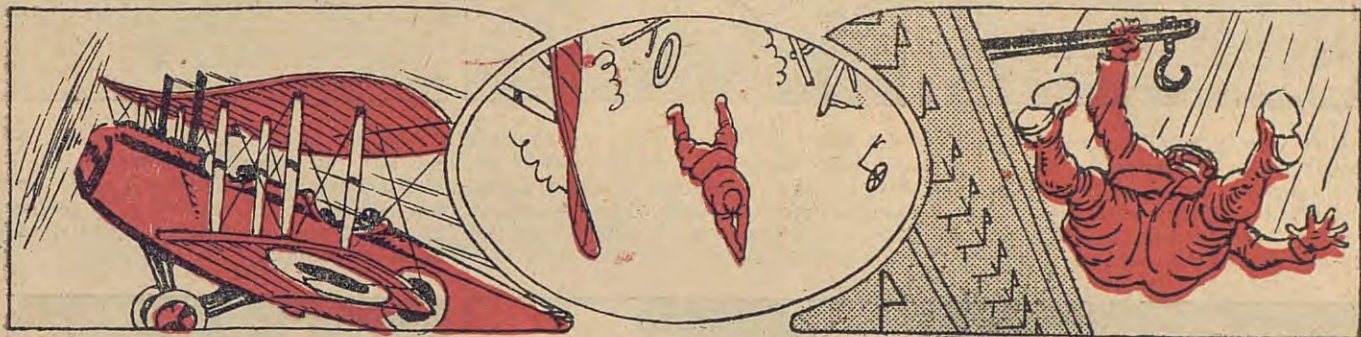

VIROLET

EL BRAÇ DE VINT METRES

(per Junceda)

L'aventura del capità Corriola que us vull explicar avui, difícilment la voldreu creure. Tan extraordinària és. Heu's-la aquí: Estava nostre home fent pràctiques d'aviació per sobre d'una ciutat, quan una sobtada averia va destruir l'aeroplà.

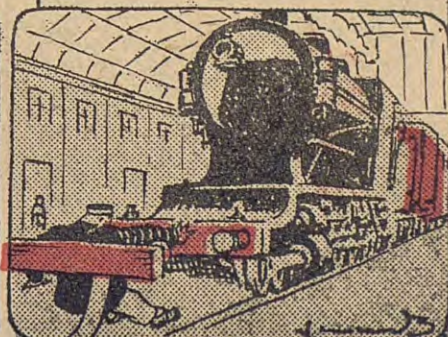
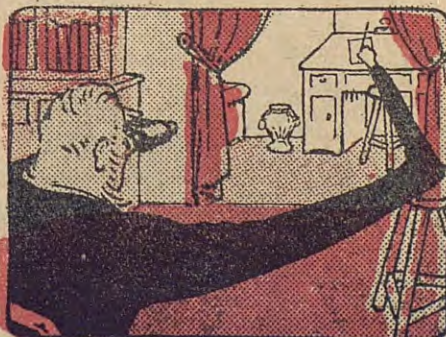
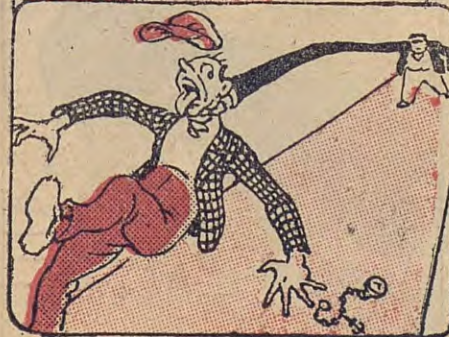
En Corriola, més pesant que l'aire, va iniciar el descens, que, com hauríem de saber, augmenta segons el quadrat de no sé què. (Si teniu empenyo en saber-ho consulteu la física [no confondre-la amb els magatzems del mateix nom]).

A l'arribar a l'altura dels terrats, va trobar un d'aquells 'erros per a penjar-hi les corrioies i, naturalment, s'hi va agafar (recordeu que ell també era en Corriola).

El capità és home tossut, i quan s'arrapa no hi ha medi de fer-li deixar la presa. Però, com que portava una embranzida tan forta, el braç se li va anar allargant, allargant com si fos de goma elàstica.

Fins que va tocar de peus a terra amb tota suavitat, trobant-se en possessió del més descomunal braç que mai hagi tingut persona nada. Em sembla que tenia uns vint metres cinquanta.

El tal braç li era molt útil en certes ocasions com, per exemple, el dia que un cert lladregot va voler robar-li un rellotge d'or, preuat record de família.

Però, en canvi, en moltes altres resultava una verdadera guitza. Quan havia d'escriure una carta sort tenia dels prismàtics i encara així i tot feia molts «topos». Cansat a la fi d'ésser un fenomen...

...li va acudir una idea que va posar en pràctica amb permís d'un cap d'estació, molt amic seu. La pressió d'un tren exprés va reduir-li el braç a les proporcions normals.

Una vegada un ric marxant grec va manar a dos dels seus esclaus que portessin unes mercaderies a un lloc molt distant. Un d'ells, molt alt i forçut, s'apoderà del fardell que, amb tot i ésser el més gros, era el més lleuger.

I deixà que el seu company—quí era jovenet, esmirriat i molt feble—traginés la càrrega que, tot i essent petita, era sumament pesada. Els dos esclaus anaven fermats l'un a l'altre i de llur coll una cadena...

...els subjectava a les mercaderies per tal que no poguessin abandonar-les. El mal company, no content encara amb haver repartit tan malament la càrrega, caminava tan depressa com podia, sense deixar reposar...

...el pacient jovenet. Quan, per fi, arribà la nit, el pobre minyó, verament fatigat, clamà als déus que li alleugeressin un bon xic la seva tasca, car l'infern felicitat sentia que si allò durava no podria pas resistir-ho.

El plany fou oït per Zeus—el qual aleshores encara manava—i li plagué fer justícia en favor del dolorit jovenet, malgrat que per aconseguir això es veié precisat a trasbalsar tots els elements.

Així fou que manà reunir-se els núvols de llevant i de ponent i els del nord i de migdia, agombolant en pocs moments damunt els dos esclaus que dormien un firmament capaç d'esfereir al menys poruc.

En conseqüència, el dia següent els caminants degueren fer via sota el formidable aiguat que el cel llençava seguidament, empapant llurs cossos i també, com és de suposar, les dues càrregues.

Mentre el minyó forçut suava, doblegat sota el pes del seu fardell que xopava l'aigua, el del bon minyonet s'alleugerí per moments, car era un carregament de sal que la pluja fonia amb rapidesa.

Tant se li alleugerí, que acabà el viatge amb la major facilitat, mentre que el company dolent que duia un carregament d'esponges, tingué la més feixuga caminada. Naturalment: les esponges s'havien empapat d'aigua!

EL PAVERO DE "LAS OLAS"

(per Cornet)

Era un senyoràs castellà d'aquells tan «paveros». Director general, «ex jefe de negociado» i «condecorado con la gran cruz de Isabel la Católica...» Quins títols, honors i condecoracions lluia per tot arreu!

En arribar l'estiu, ell i la seva família anaven a les platges de Sant Sebastià i Santander a donar-se «pisto» entre la més rànica aristocràcia madrilenya. Ell deia sempre que «los baños de olas eran su salvación».

Mes heu's aquí que un dia va tenir una acalorada disputa amb el Ministre per si era moda o no era moda portar botins blancs i... és clar!, de resultes de la forta discussió, el va deixar cessant.

La seva situació devingué ben difícil. Ell, tan acostumat a «alternar», tan fet a lluir, tenir de cercar una modesta col·locació per tal de donar l'essencial a la família!... N'hi havia per tirar el barret al foc!

Va arribar l'estiu i els mals-de-cap varen ésser més grossos, car començà a faltar-li la salut. Els banyes del Cantàbric els trobava a faltar. «Las olas eran su única salvación». Sense «olas» era home a l'aigua.

Anà a cercar el metge i després de minuciosos reconeixement li confirmà ço que ell ja sospitava. La seva salut tornaria a ésser immillorable si aconseguia, com cada estiu, posar-se en contacte amb «las olas».

Mes, l'home, es posà seriós a fer càlculs i més càlculs, però malgrat la gran restellera de números, amb ço que aleshores guanyava no podia anar a Sant Sebastià ni tan sols prendre els banyes a casa.

Per fi tingué una idea. La solució. Va demanar als seus amics que l'anessin a veure tots cada dia a una hora determinada i que, en entrar, li diguessin una paraula precisa que ja els indicava.

Efectivament; cada jorn, a migdia, ell esperava els amics assegut en una cadira i vestit amb un adequat trajo de bany. Els bons i fidels companys anaven entrant i cada un d'ells li deia solament: «Olal»

I així es trobava altra volta amb el contacte saludable de «las olas». I com abans li havien mantingut la salut, aleshores li milloraven. I, encara que quedà tronat, tornà a estar bo i sa.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

—Si diumenge guanyem, et donaré tants bitllets d'aquests com gols tu facis. Ja està dit. Ara, veste'n a casa teva i que et facin fer un bon vestit de carrer... Avui tens festa. Del demés me'n cuidaré jo.

va cridar l'atenció: és una creu que sembla talment feta a punta de ganivet...

—Sí, però, amb la creu i tot, podries cridar ous a vendre... Sembla que el varen abandonar, segons ha contat ell mateix, i quan uns pares abandonen una criatura... què et diré!... Poques ganes deuen tenir de tornar-la a trobar... Recorda el que va passar amb el parastre de la Guidó!

—Qui sap! Passen tantes roses estranyes en aquest món!

—Tu somnies com en Gim, que diu que si arriba a guanyar forces diners, té el propòsit de cercar els pares de la Guidó, a la mare, quan menys...

—Deixa't dir... D'aquí un parell d'anys... Què! D'aquí un any ja començarà a fer l'home i correrà darrera les mossos, sense recordar-se'n per a res de la Guidó... I ella, no et pensis, ella tampoc...

La conversa fou tallada per la presència d'en Gim, que estava fet un homenet amb el seu vestit nou, tallat a mida. Esprimaxadet, fins tenia una certa elegància natural que el feia escaient des del primer instant que se'l veia.

Demés, la seva cara traspuava una alegria tan sencera, que tot ella semblava amarada de llum... Transfiguraments de la felicitat!

I com no havia d'ésser així, si de per tot li deien els amics de la fàbrica, i els companys nous d'equip, que fora un jugador de futbol digne d'un equip de primera lliga anglesa?

No sentia més que la soledat que el voltava, perquè, per més que fessin en Rentxu i la Griva, no li arribaven pas al cor. Enyorava la companyia de la Guidó; l'imaginava a la fàbrica, entre llisos i batants i llençadores, i la planya. Perquè mentre ell també va estar a la fàbrica, el feinejar seguit el distreia, però la nova vida, casi sempre anar pel món amb l'amo, que es complavia en ensenyar-lo com s'ensenyava un moble antic, una pintura encertada o un gos de preu, el tenia tan desvagarat de pensament, que pensava molt més en la Guidó que abans. Trobava que ell estava massa bé i que la Guidó no n'estava gaire i el seu esperit desitjava un equilibri de pau entre els dos.

Per la festa del diumenge, el seu únic encàrrec havia estat una llotja i tres entrades per a què la Guidó, amb en Rentxu i la Griva, pogués veure les seves habilitats de gran xutador. Si ella hi era, —es prometia no perdre pas gol per gota que la sort l'ajudés.

El partit del «Favencia» havia despertat un interès extraordinari. El senyor Riudecòdols amb els seus amics, havien fet una grossa propaganda. Dues o tres revistes esportives havien publicat el retrat d'en Gim i, per cert, que l'havien posat en un greu compromís; a un periodista se li havia ocorregut una enquesta amb el propòsit de contar als seus llegidors la vida i miracles del nou equipier.

La història d'en Gim! Aquest ja començava a donar-se conte de què la seva història era minça i vulgar... Què els diria als encuriosits? Si ni sabia qui eren els seus pares, si darrera d'ell no hi havia altre història que uns papirs vells, uns cops de puny, i una minyoneta, que... Ah! Aquella sí que en tenia d'història!

En Gim era decidit i encara que no era mentider, va capgirar l'història—Déu sap amb quin secret pressentiment!—de la Guidó, com si fos la d'ell, i el periodista pogué parlar d'un «drama de família», i d'una mare desolada que cerca

CAPITOL VII

EL CAMÍ DE LA GLÒRIA

En Rentxu i la Griva no hi veien de cap ull.

—Tu vés dient, Griva... Veus si ens ha portat sort el recollir a en Gim? No estem millor ara que fem de gent de bé? La Guidó mateixa s'ha tornat una donassa; li prova la vida d'ara... i això que la pobra «penca» de veres. I que hi té afició: la prova és que ja l'han tret de metxera i fa anar uns telers... aquest dia em va ensenyar a fer el nus de teixidor, per a nusar el fil de pescar, però, noi, es necessiten dits de mareperla com els d'ella per a sàpigner fer la vaga aguantant els caps. A mi se m'escapen sempre...

La Griva es decantava pel cantó d'en Gim:

—No diguis, Rentxu, que allà on hi hagi en Gim no hi han Guidons que valguin... Ell sí que ha tret faves d'olla amb el seu amo! Ves! Per jugar li augmenten el sou... Aquest món sempre en té de noves! I ell, per això, sempre tan amorós i tan rialler... Hi ha moments que em sembla que m'és fill!

—Qualsevol endevina d'on ha vingut aquest minyó!... I que és fort com un diablel quins punys que té! Tan xicarrons com semblen, se't claven en el magre que no te'n adones... Per mi que deu ésser fill d'algun d'aquests que feien forces per els carrers!

—Has reparat la senyal que té a l'espatlla? L'altre dia que va venir ferit d'una puntada de peu d'un company i que jo li vaig fer unes fregues amb l'ungüent del cop, em

endebedes el fill robatz, i d'un «parastre mereixedor de la forca» que commogueren al gran públic i prepararen un èxit de simpatia a l'eixerit futbolista.

El dia de la festa, a la porteria d'en Rentxu hi havia un tràfec extraordinari. La Guidó estrenava un vestit, un vestit de llaneta grisa, unes mitges de seda, grises també, obsequi d'en Gim, que li havia dit:

—Vull que facis més goig que ningú!

I pentinada amb unes ondes i un allisament dels cabells engomats, la Guidó semblava ja una doneta.

La Griva havia resolt també posar-se de «vint-i-un-plec». Semblava una núvia retrassada. Vestit de seda negra, que ja no es duia, però la Griva havia cregut que si el vestit no era negre i no era de seda ja no mudava i unes mitges d'aquestes de tel de ceba, que en Rentxu, per a no ésser menys que en Gim, li havia regalat, pagades amb la propina que li va donar un veí per haver-li caponat dos pollastres amb traça de «gran menescal de camp», que deia en Rentxu fent-se un embolic de paraules.

I el mateix Rentxu, amb el vestit de «menjar bou i arròs», un vestit negre, d'un negre lluent, amb els pantalons acampanats, i una camisa de coll tombat, que de tan planxada semblava de cartró-pedra, i una gorra d'aquelles que anys enrera havien fet tronar i ploure als ben plantats i presumits de la Barceloneta, feia una patxoca de senyoràs que sorprendia.

En Gim, havia sortit primer, per a juntar-se amb els companys de l'equip, portant-se el seu gersei nou, blanc amb una creu vermella, que eren els colors del «Favència» i a darrera del qual, la Guidó, d'amagat, hi havia cosit una imatge de tela, treta d'uns escapularis beneïts, perquè la Guidó, que no sabia abans senyar-se, mercè a la propietària de la casa, tenia algunes lliçons de doctrina ben apreses.

Quan en Rentxu, la Griva i la Guidó arribaren al camp de futbol, una munió bellugadissa i cridanera omplia de remors l'espai. Uns, amb veu de nas, imitaven els tocs de les curses de braus. Altres xiulaven la tonada de moda d'alguna opereta nova. Hi havia els venedors de gasseoses i cerveses, els que oferien bosses pel carnet de socis, els que venien el retrat de l'Àvila, que era el porter ídol, els que anunciaven la revista més popular de futbol amb la vida i miracles d'en Gim...

La Guidó va sentir-se amb el cap enterbolit, com si de cop l'haguessin deixada fora del món. Ho mirava tot i de tant com veia, es sentia la retina «desenfocada». Les tribu-

nes plenes de gom a gom, els gallarets dels pals amb els colors de Catalunya i Anglaterra, les senyeres amb el lleó rampant del «Royal Lancashire» i amb la creu vermella del «Favència» a la portalada del camp, les línies blanques damunt la terra del camp, les dues xarxes de gol, i aquelles onades de gent enxerrairada que parlava de cent mil coses estranyes per a la pobra Guidó que tan poques coses sabia de la vida.

Eixiren per fi, el dos «onzes»: l'anglès i el català, onze testes rosses d'un cantó i onze testes negres de l'altre, i els «linesmen», i el «referé», amb l'americana galonejada. La Guidó apoià la barbata en el passamà de la barana, per a reposar el cap i guaitar mellor. Entre els de la creu vermella havia endevinat a en Gim, amb els cabells volejants, menut entre els altres, però inquiet, anant d'una banda a l'altra, fent botre una de les pilotes de joc. També el minyó havia pegat una llambregada a la llotja dels seus, i en notar la grisor del vestit de la Guidó, li havia semblat sentir que les seves cames es movien amb més facilitat i que se li aclarien totes les potències.

El «referé» féu sonar l'estrident xiulet i feta la pa de camp i ofrenat el ram de flors—què bonic va semblar a la Guidó, aquell bé-de-Déu de roses!—començà el

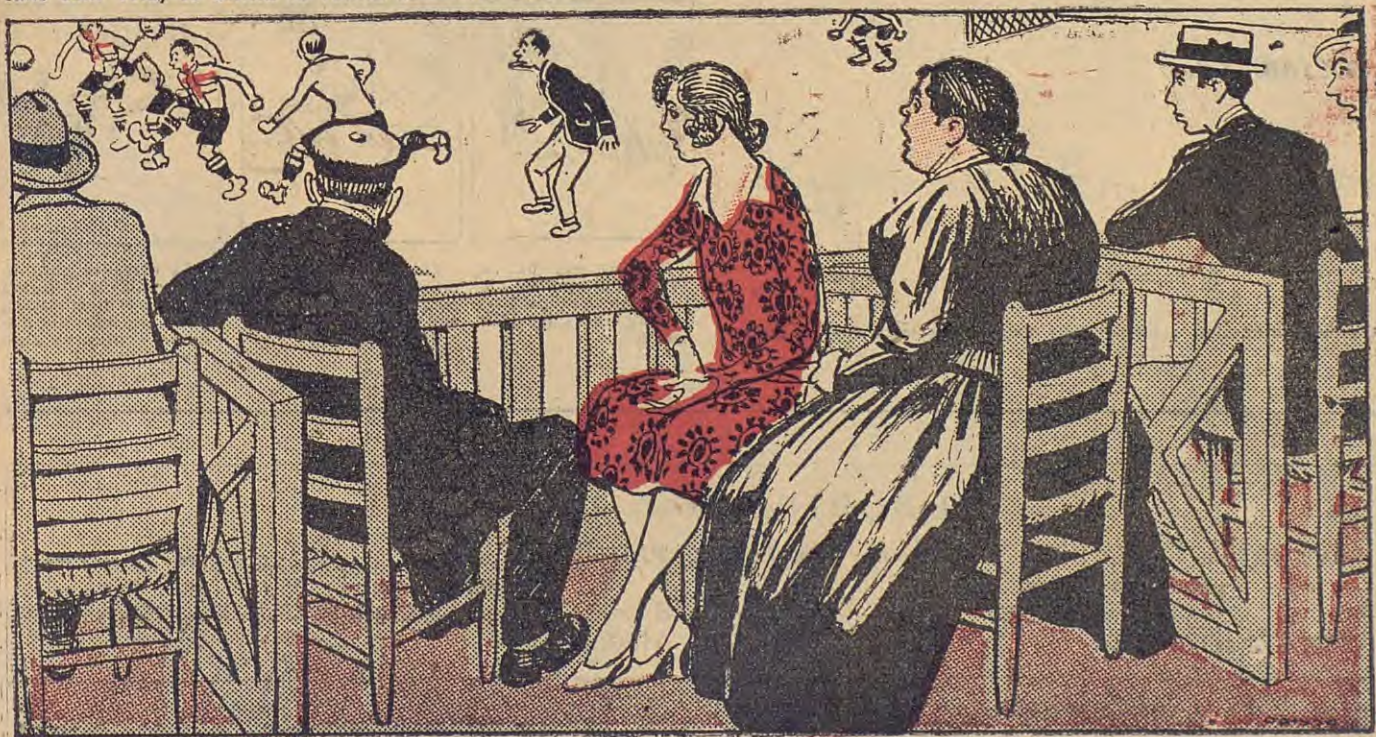
Els anglesos, de bell antuvi, mostraren un joc maten de precisió, que els del «Favència» no podien contrariar més que amb un joc infadigable... Sort d'aquell devanter entremaliat del «Favència» que no perdia pilota i tan astut, que enganyava als mateixos anglesos.

La Guidó, però, no comprenia res. No veia més que minyons que queien i que li feien tenir el cor en un «ail» seguit. A cada moment comfonia a en Gim, car vestint tots iguals, en aquella dansa esbogerrada de cossos, era difícil aclarir els personatges. Els acostumats a la festa, sí, ho veien tot o creien veure-ho tot.

El «Favència», enardit pel sol i pel desig de guanyar, envaïa seguidament el terreny dels anglesos i en Gim, enviava, una darrera a l'altre, rases meravelloses, que aixecaven xardorosos picaments de mans, però el porter anglès barrava la porta amb una seguretat astoradora.

També els anglesos feien escapades cap a la porta contrària, però els defenses catalans eren amatens al contracop i la pilota tornava al centre i rodolava de nou, com enjogaçada, entre els peus dels jugadors.

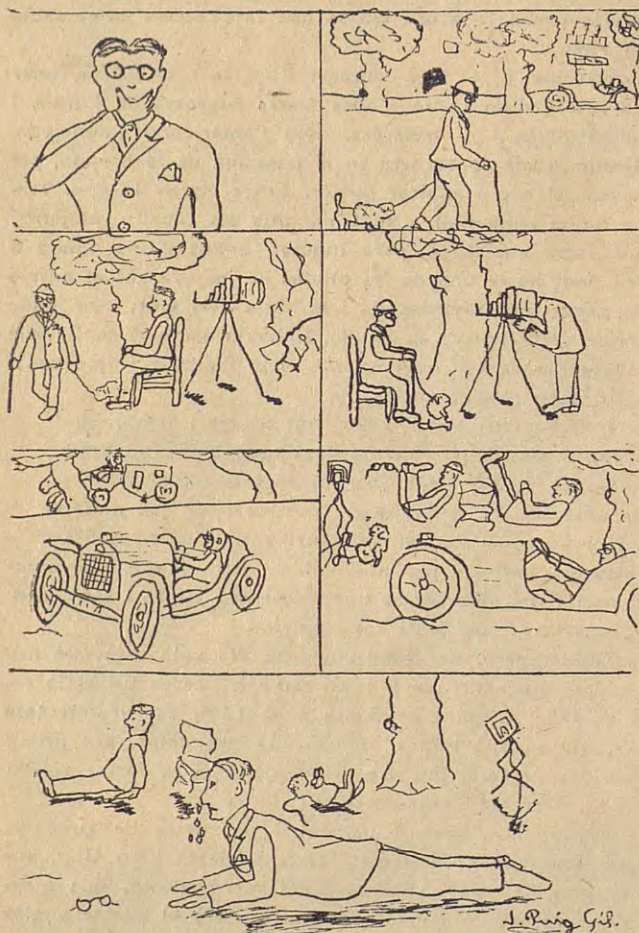
(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 105.—Joan Puig.

El jove presumit.

1. Una vegada, hi havia un jove molt presumit que li agradava extraordinàriament fer-se retratar.—2. Un dia tot passejant...—3. Topà amb un retratista.—4. Pel qual va fer-se retratar tot seguit.—5. Per casualitat pel mateix lloc passava un "David" a tota velocitat.—6. ...!—7. I miru com va tenir de veure's el jove per ésser excessivament presumit!

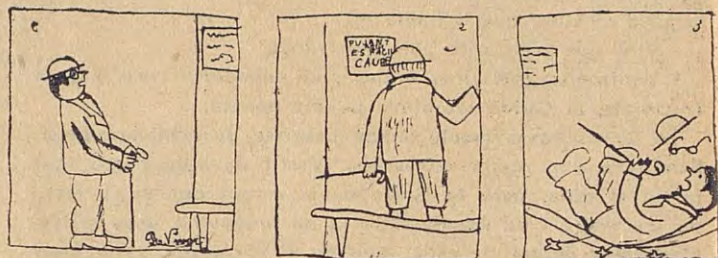
N.º 106.—Kalu.

L'aventura d'un soldat o inconvenients d'aturar-se a sobre d'un riu gelat.

N.º 107.—Ramon Vives

Lo que té l'ésser curt de vista.

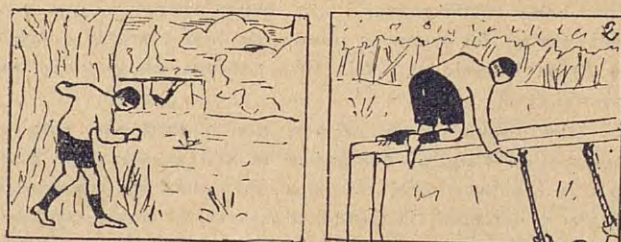

El senyor Agustí, anant de passeig, veié un rètol. Com que era molt curt de vista no arribava a llegir-lo.

Una solució creié bona: Enfil·lar-se en el banc que estava sota del rètol.

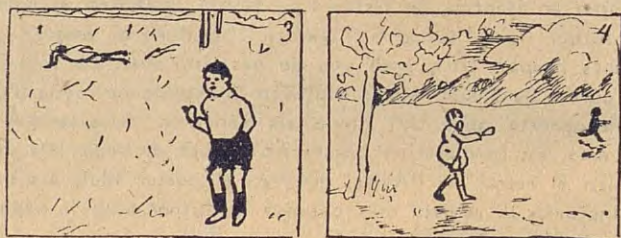
No hagué temps de llegir-lo que ja experimentava les conseqüències.

N.º 108.—Joan Coromina.

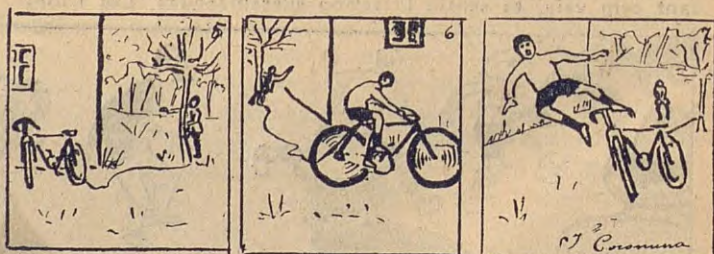
En Pepet és molt dolent i vol fer una broma a en Joanet que es gronxa en el trapecí.

Pujant a dalt de la barra que sostenia el trapecí i utilitzant el trempa-plomes, li talla la corda.

En Joanet cau del trapecí i es fa molt de mal al nas.

S'aixeca tot enfadat jurant venjar-se del que li ha fet trencar el nas.

Se'n va cap on en Pepet té la bicicleta i la lliga amb una corda llarga a un arbre y espera el resultat.

En Pepet puja a la bicicleta tot satisfet i es pesa a pedalejar amb tota fúria.

La corda es posà tiva i amb la sotregada va saltar el bromista d'en Pepet per sobre del manillar. El riure va a estones!

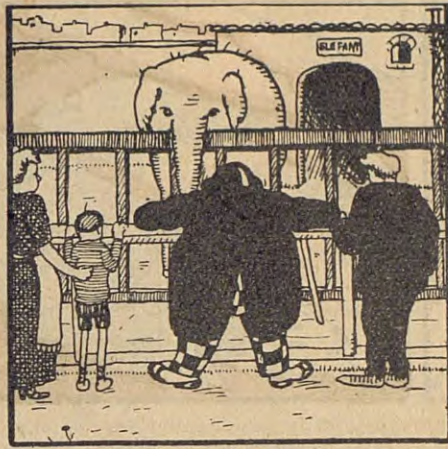
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.
> amb fulletó novel·la . .	>	7'50 >
> > i VIROLET	>	13— >
VIROLET solt	>	5'50 >

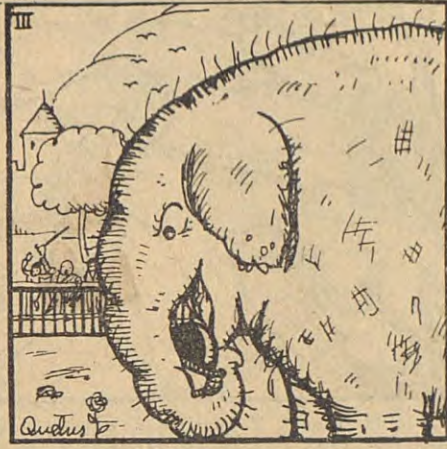
PATUFET solt	Fora	6— Ptes.
> amb fulletó novel·la . .	>	8— >
> > i VIROLET	>	13'50 >
VIROLET solt	>	6— >

Ja de bones a primeres

S'està una hora badant

I aquest, creient-lo un llonguet,

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Llegidors! Davant de l'èxit assolit pel «Concurs d'histories» i a l'objecte de continuar l'obra que ens havem emprès, convoquem novament a tots els nois i noies de la nostra Pàtria al Gran concurs de ninots amb xisto que queda obert des d'aquest moment.

Per a ésser admès al concurs, cal ajustar-se a les següents condicions:

1.^a Els ninots deuran ésser dibuixats amb tinta xina, formant un quadret completament quadrat, o sia, exactament igual alt que ample.

2.ª Acompanyant el ninot deura anar-hi l'acudit o xisto corresponent.

3.ª Tots els ninots deuran ésser signats amb el nom de fonts i cognoms de llur autor amb lletra ben llegible i en forma ben clara, de manera que no hi pugui haver confusió de si és noi o noia el concursant.

4.ª Es concediran quatre grans premis en la següent forma:

Un primer premi de nois i un primer premi de noies i un segon premi de noies i un segon premi de noies. Els segons premis seran els mateixos objectes dels primers, però no tan bons. A més a més, es concediran els accésits que siguin convenients.

5.ª Els premis s'atorgaran mitjançant un plebiscit en el qual tindran vot tots els nostres llegidors en la mateixa forma que es farà en el «Concurs d'histories».

6.ª Hi haurà un jurat d'admissió que exclourà del concurs als que no s'ajustin a les bases i finalitats del mateix, o als que enviïn ninots copiats o calcats d'altres autors o amb xisto que no sigui absolutament original.

7.ª Els ninots, un cop admesos pel jurat, seran publicats en el nostre setmanari, amb els noms de llurs autors i un número que servirà per a la votació en el plebiscit.

8.ª El tema dels ninots és lliure, ço que vol dir que cada concursant pot escollir el que millor li sembli dintre de l'originalitat, gràcia i bon gust.

9.ª El terme d'admissió finirà el dia 10 de juliol del corrent any, tenint d'enviar-se els ninots abans de dit dia a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4) personal o per

correu, en sobre obert que digui «Originals d'impremta» i amb un segell d'un centim.

Important: Seguint les tradicions democràtiques que regeixen els nostres concursos i a l'objecte de què els premis siguin a gust dels nostres llegidors, els convoquem a tots a contestar les següents preguntes:

QUIN PREMI PREFERIU ELS NOIS

i **QUIN PREMI PREFERIU LES NOIES?**

Cada llegidor deu enviar-nos, en sobre obert, personalment o per correu, amb segell d'un centim amb el rètol «Originals d'impremta», a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4), un paper contestant la pregunta en aquesta forma:

Per a premi de (1) per al Concurs de ninots amb xisto.

Pretereixo (2)

(Firma)

(1).—Nois o noies.

(2).—Pilota futbol, nina, patinette, etc. (l'objecte desitjat)

Un cop fet l'escrutini, els objectes que tinguin més vots seran considerats com a preferits i en donarem compte desseguida.

El terme d'admissió de vots finirà el dia 25 del corrent. Barcelona, juny de 1923.

LA REDACCIO

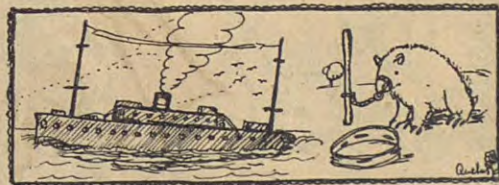
ENTRETENIMENT

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

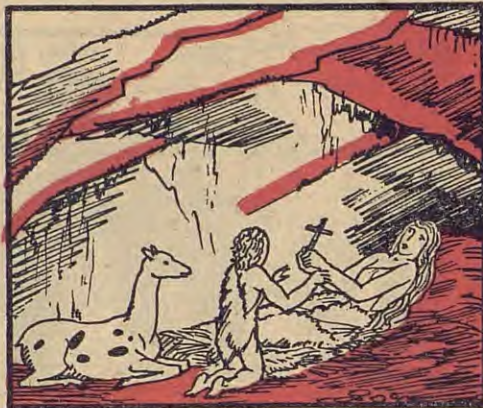
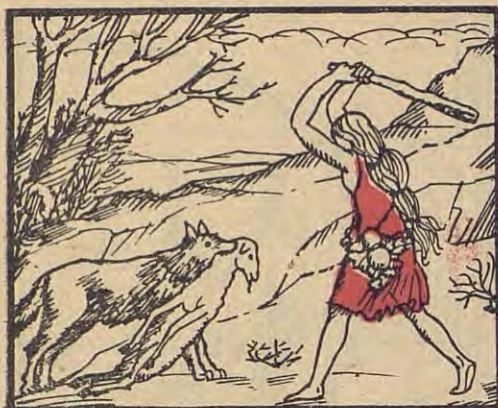
SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Als rodolins incomplets: I.—D. Josep Cirera un dia, **velé** que un gos el seguia. II.—Com que el vol domesticà, li dóna un trosset de pa. III.—Fins que li fa una endenada - i li venta garrotada. A la frase feta: **Caure del burro**. A l'entreteniment: **Una garrafa**. Al jeroglífic: **Cubista**

HISTORIA · D · GENOVEVA · D · BRABANT

(continuació)

(per Joan d'Ivori)

La primavera i l'estiu es passen fàcilment bé, però l'hivern és cruel. En arribar la primera tardor, Genoveva temé que vingués el fred i no tingués res per cobrir-se, essent ja molt estropellat el seu vestit. Mes Déu volgué que anant un jorn a passeig, es topés amb un llop que portava una ovella a la boca. Per tal de salvar la víctima, Genoveva donà un cop terrible a la fera, logrant

que aquella fugís malferida, deixant l'ovella. Mes aquesta era ja morta, i la seva pell fou un excel·lent abric. Un temps més tard, la bona comtessa cregué que arribava la seva fi i parlà tendrament al seu fill dient-li ço que caldria que fes quan ella fos morta. Mentrestant, Sigfrid caigué ferit en una dura batalla, deguent romandre molt temps en la seva tenda de campanya.

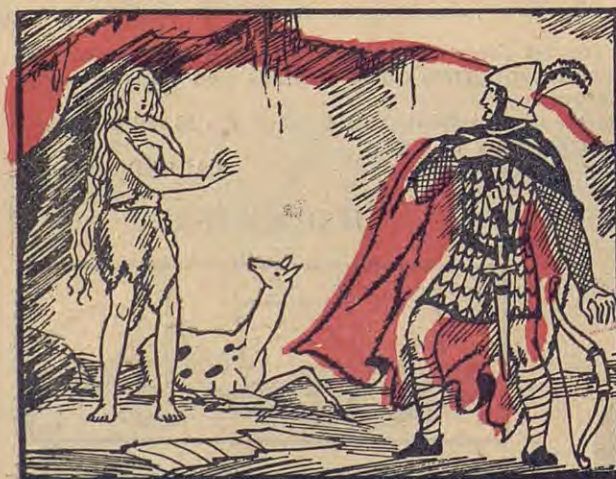
I allí, sol amb els seus records, l'assetjaren els remordiments per l'ordre donada contra Genoveva; majorment quan el seu fidel escuder Wolfio li féu veure la seguretat d'una injuriosa invenció del malvat Golo.

Tot seguit que el comte curà de la seva ferida, demanà llicència per tornar al seu país, i com que el rei li concedí, s'apressà a marxar amb el lleal Wolfio i els seus valents soldats. En arribar al primer poble del comtat compregué per les manifestacions i el semblant compungit dels vassalls que les suposicions del seu escuder eren certíssimes; convencent-lo del tot la carta que li entregà aquella noia del poble i que...

...Genoveva li havia escrit des de la presó. Aleshores esclatà la gran dolor de Sigfrid i féu presentar a Golo, al qual volia matar. Però recordant que la seva amantíssima esposa li recomanava en la lletra que perdonés al traïdor com ella el perdonava, s'accontentà en fer-lo tancar en la presó.

Molts anys permanesqué el comte sense sortir del castell, mes, per fi, a precés dels amics es decidí sortir a caçar. Un jorn, seguint el rastre d'una cerva que trobà pel bosc—la mateixa cerva que vivia amb Genoveva i el seu fill—tant s'endinsà en la espessor que es separà notablement dels seus companys.

Naturalment que el rastre el portà a la cova. En ésser allí, el comte reparà amb admiració una dona consumida per les privacions i la malaltia. «Qui ets?»—preguntà Sigfrid, no reconeixent la seva esposa. Mes aquesta sí que el reconegué immediatament i, molt emocionada, li respongué: «Sóc Genoveva, la teva muller. Tu em condemnares a mort, però jo et juro que sóc innocent.»

(Seguirà)

El comte reculà unes passes creient en una aparició sobrenatural, mes la comtessa, ben serena i molt carinyosament, el convencé i li féu comprendre la realitat, ajudant no poc a retornar-li la calma la presència de Dissortat. Aleshores, boig d'alegria, Sigfrid tocà el corn per tal de cridar els seus companys de caça els quals no tardaren en arribar. I tots els nobles, vivament satisfets de tal inesperada i agradable troballa, saludaren reverenciosament a Genoveva i el seu fill, els quals somreien dolçament, tot beneint la gran mercé de Déu.